

СВЯТА ОБИЧЬ

(Приказка по Левъ Толстой)

Веднажъ въ една страна настанала страшна суша. Пресъхнали всички чешми и кладенци, изсъхнали дърветата, пожълтели полята. Тревата сама се запалвала отъ слънцето и изгаряла. Цѣла нощъ свѣтели пожари. Хората ходѣли като луди. Нѣмало отъ кжде да намѣрятъ капка водица.

Въ една колиба на края на града живѣла бедна вдовица съ момчето си. Отъ жажда майката се разболѣла, легнала и не можела да се помръдне. Цѣлъ день седѣло момчето при нея и не знаело какво да направи, какъ да ѝ помогне. Настъпила нощъ. Разбрало момчето, че ако не намѣри до сутринята водица на майка си, тя ще умре. Излѣзло и тръгнало въ тъмната нощъ да търси вода.

Вървѣло, вървѣло, стигнало едно поле. Срѣдъ полето горѣлъ огънь. Доближило се до огъня. Тамъ седѣла една бабичка съ едно око и пробирала просо. Въ просото имало три вида зърна: златни, сребърни и бѣли.

Като видѣла момчето, бабата му викнала:

— Ей, момче, ела да ми помогнешъ да отдѣлимъ просото! Деветъ години се мжча, ама не виждамъ хубаво и все смѣсвамъ зърната.

Бързало много момчето, но му дожалѣло за бабата, взело и отдѣлило зърната.

— Сега какво искашъ да ти подаря? — попитала бабичката. — Съ една шепа златно просо можешъ да станешъ най-богатия човѣкъ въ свѣта, съ една шепа сребърно — най-силния и да владѣешъ цѣлата земя, а съ една шепа бѣло просо ще имашъ само кратунка вода.

— Дай ми, бабо, отъ бѣлото просо, — рекло момчето.

— Вземи! Ще вървишъ, докато стигнешъ една гора. Срѣдъ гората на най-високото дърво ще видишъ кацналъ единъ орелъ. Той не е ялъ отъ три дни. Изсипи просото подъ дървото. Орелътъ ще слѣзе, ти се качи на гърба му. Той ще те занесе при водата.

Поблагодарило момчето за просото и тръгнало да търси гората. Намѣрило я. Отишло подъ най-високото дърво и изсипало просото. Слѣзълъ орелътъ, качило се момчето на гърба му. Литналъ орелътъ. Стигнали на една полянка. Тамъ между два бѣли камъка бликала чиста като сълза